ſiiski wõtan kaa neid. Sind, joonud pitk Taniel, ſind tarwitan kaa! — aga nihuta, lükka, tõsta, weereta! ſee kord ehk halastakſin weel ſu peale!“ — Ja jälle rihmas mind piitſaga häästi, et ma ühtegi enam ei näinud ega kuulnud, ühtegi enam ei moiſtnud ega teinud, kui aga, et ma ratta külles lükkaſin ja tõſtiſin, et ſilmad olid kui tuld täis ja higi mööda palet mahajooſis. — Muud ma nüüd enam ei tea, kui aga, et tallipois korraga laterniga mu ees ſeiſis.

Nõnda kõneles pitk Taniel, ja jälle oli temal higi palges, nagu oleks ta ueste ſedaſama waewa näinud. „Nüüd palun weel — ütles ta lõppetuſeks — mingiſuguſt ſooja joomaaega! See mind jälle jahutaks, ſeſt mul on ika weel ſeeſama walu ſüdames, nagu ſeiſaks ta praegu mu kõrwas oma tuliſte ſilmadega ja lõõks mind oma terawa ſaapaninaga!“ Seda öeldes lõdiſeſid ta hambad nagu linnu peletaja käristi, kui ta wärblaſi herneſte ſeeſt tahab äraajada. Tallipois wabiſes kaa, tüdruk kohkus, kõik rahwas ja tubagi wäriſeſid, nagu ſeda igapääw ſeal näeme, kus niiſuguſte aſjade peale ial ei mõelda ja kus ſüda ütleb: „ſulle peaks kaa nõnda ſündima, ſina ei ole parem!“ Ja ſeda kanggem on kartus ſiis, ſeda enam keegi enne mokkadega ſuurusteles.

4. Tanieli lugu ſeletata rumalaste ja targaste ära.

Kui jut otſas oli, istuſid kõik maha, ja igaüks andis oma ſeletuſt, mõni wähä sõnadega, mõni laiemalt. Aga, nii kui teame, on ſeletuſed üleüldſe ika pikkemad, kui ſeletatud aſi iſe, ja wahel on ſeletustele jälle ued ſeletuſed tarwis, kui neiſt aga piſut tahad aru ſaada. Seda näeme ju iſeäranis ſeal, kus wanad memmed oma unenägudeſt kõnelewad; on unenäud neile juba ſelged rumaluſed, ſeletuſed on weel rumalamad. Trahteris oli pea aegu ſeeſama lugu. Üks nimetas kõik, mis Tanieliga ſündinud oli, unenäuks, teine arwas ſeda ſeeſtpidiſe nägemiſe olewa olnud! — aga kuſt tulid ſiis Tanieli ſelga ja ſilmi need weriſed worbid? ega need ep olnud ſeeſtpidi. Jälle teiſed panid kõik ſelgeks waleks, — aga kuda oli ſiis Taniel ſüdameſt nõnda rõhutud ja wäriſes wääga? Jälle teiſed ütleſid: Taniel on tonti näinud, kurja inimeſe waimu, kellel hauas rahu ei ole; kuradit ei ole maailmas olemas, ſeda teab iga tark inimene! Seal oli kaa üks undsandſakas rätſepaſel, ſe pani tonti ja kuradit nalja jutuks ja ütles, et rumalad ja lapſed weel nende olemiſt uſuwad, aga kes maailma tarkuſeſt märku ſaanud, ſee ei uſu enam